

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. május 17-én. Konfirmációs vizsga alkalmával.***

**Kezdő ének:** 431. dicséret 1. verse

**Főének:** 168. dicséret mind a 4 verse

**Ének prédikáció előtt:** 8. zsoltár 1. verse

**Textus:** Második Thesszalónikai levél 2. rész 15a. verse „Ezért tehát testvéreim, álljatok szilárdan.”

### ***Kedves Testvéreim!***

Van egy mondás, mely szerint semmi nincsen, ami olyan állandó lenne, mint a változás. Annyi minden változik körülöttünk, hogy sokszor csak kapkodjuk a fejünket. Iskolában szinte évről-évre jönnek új diákok és mennek el az osztályból olyanok, akik elköltöztek. Be kell fogadni az újakat és el kell engedni a régieket. Munkahelyen, ahol kicsit nagyobb a létszám, ott újra és újra megjelennek a friss munkatársak. Ilyenkor meg kell ismerni őket, hogy mennyire megbízható munkatársak, mennyire lehet rájuk számítani, lehet-e velük beszélgetni. A sort a változással kapcsolatban mindenki tudja folytatni, hiszen mindenki a saját bőrén érzékeli, hogy milyen tempóban változnak a dolgaink.

Arról is beszélni kell, hogy nemcsak körülöttünk változik nagyon gyorsan minden, hanem bennünk is. Függ az érzésvilágunk attól, hogy milyen az időjárás. Ha éppen jön egy front, akkor nem tudunk úgy koncentrálni a dolgainkra, ha nagyon borús az idő, akkor nekünk is rosszabb a hangulatunk, ha pedig kisüt a Nap, akkor nekünk is egyből jobb kedvünk lesz. Függ a hangulatunk attól, hogy kipihentek vagy éppen fáradtak vagyunk. Ha kimerültünk, akkor sokkal könnyebben felbosszantanak minket a körülmények, ha pedig éppen jól aludtunk, akkor sokkal egyszerűbben vesszük az akadályokat.

A sokféle változás pedig adódik abból is, hogy az emberek rengeteget hibáznak. Annyira felgyorsítottuk az életünket, hogy a hiba lehetősége szinte bele van építve a hétköznapiakba. Az elmúlt két hétben többször alakult ki torlódás az autópályán, mert felborult egy kamion, ami üdítőt vagy élelmiszert szállított. Ettől a forgalom hosszú órákra megbénult, csak komoly rendőri beavatkozással lehetett ismét helyreállítani a rendes közlekedést.

Nyugodtan kimondhatom, hogy mindenki azon a helyen, ahol van, ahol él és dolgozik, ott változások sorát éljük meg nap, mint nap. Senki nem tudja kivonni magát ez alól. A gyerekek sem, a felnőttek sem. Ebben pedig rendkívül fontos felszólítás az, amit Pál apostol mond: „ezért tehát testvéreim, álljatok szilárdan.” Lehet, hogy minden változik körülöttünk, de nem szabad hagyni, hogy az életünk meginogjon. Szilárdan kell állni. Életünk szilárdságának pedig az alapja nem más, mint Jézus Krisztus, aki eljött ebbe a világba, hogy az életünket megmentse.

Jézus mondott el egyszer egy képet arról, hogy milyen lehet az ember élete. Lehet olyan épület, aminek nem készítettek megfelelő alapot, egyszerűen csak ráépítették a homokra. Amikor aztán jött az eső, az áradás a szél, akkor a ház összeomlott. De lehet az ember élete olyan épület is, amit sziklára alapoztak, és akkor hiába jön az áradás, az eső, a szélvihar, nem tudja összedönteni a házat. A sziklaalap nem más, mint Jézus. Ő az, akinek köszönhetjük azt is, hogy az életünk szilárdan megállhat. Nem véletlen, hogy a konfirmandusok is azt tanulták meg a Biblia központi üzeneteként, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. (Jn. 3.16) Életünk szilárdságát az a biztos hit adja, amivel belekapaszkodunk Isten szeretetébe.

Pál apostol felszólításának tehát komoly megalapozottsága van: „álljatok szilárdan”. Ez pedig részünkről kettős lelkiállapotot jelent. Kőkemény tartást, így szilárdságot, és mégis ebben a változás képességét, vagyis a rugalmasságot. Ezt egy képpel tudom közelebb hozni. Az Öreg tó partján található az óriási platánfa, amelyik 232 éve ugyanazon a helyen áll. Szilárdan áll. Megingathatatlanul. Ugyanakkor a vékonyabb ágak, a levelek évről-évre változnak, mindig megújulnak. Ugyanazon a helyen állva mégis minden évben más ez a fa.

Az olyan ember, aki szilárdan áll Jézus Krisztus alapján, az ugyanezekkel a képességekkel kell, hogy rendelkezzen. Nem szabad, hogy bármi elmozdítsa Jézustól, de ugyanakkor meg kell mutatnia mindenkinek, hogy mennyire eleven, változatos, és mindig megújuló a hite. Azt ugyanis nem szabad elfelejtenünk, hogy nem csak a világunk változik folyamatosan, hanem minden, ami él. Nincsen olyan pillanat, amikor a testünk pontosan ugyanolyan lenne, a személyi igazolványunkat mégsem kell lecserélnünk. Szilárdan megállni, vagyis folyamatos változásban továbbadni a soha nem változó üzenetet.

Aki tehát szilárdan megáll, az mindig kitart Jézus mellett. Ez a konfirmandusok számára ugyanúgy feladat, mint az évtizedek óta templomba járó gyülekezeti tag számára. Kitartani akkor is, ha mások gú-

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben***

### ***2015. május 17-én. Konfirmációs vizsga alkalmával.***

nyolódnak a hitünk miatt. Kitartani akkor is, amikor fegyverrel, karddal járnak körülöttünk és így akarnak megfélemlíteni minket. Mostanában szomorúan hallom az ismétlődő híreket a meggyilkolt keresztényekről. Akik senkinek semmit nem ártottak, senkit nem bántottak, csupán Jézus Krisztust követik. Milyen egyszerűnek tűnne ilyenkor vallást váltani és az életet megmenteni. Ezek az emberek azonban szilárdan megállnak a hitben és kitartanak Jézus mellett. Ilyen rendíthetetlenséget kér az apostolon keresztül az Úristen tőlünk is.

A változatlan és mindig megmaradó hit mellett ugyanakkor a folyamatosan változó hitvallást is jelenti ez a felszólítás, hogy „álljatok meg szilárdan”. Ma nem lehet ugyanúgy beszélni Isten dolgairól, mint a XVI. században. Amikor a török nyomorgatta a népet, akkor a hangsúly azon volt, hogy Isten oltalmazza a népét. Ma pedig a zaklatott világban, amikor alig-alig találunk olyat, ami felemelne, ami megnyugtathatna, akkor Isten békességét és minden akadályt legyőző kegyelmét kell hangsúlyoznunk.

A hangsúly változás nem azt jelenti, hogy változna az, akiről beszélünk, csupán egy-egy hajtás változik, ami élővé teszi a hitvallásunkat. Arra is figyelniünk kell, amikor állhatatosan ragaszkodunk a hitünkhöz, hogy vannak szavak, amik bizonyos helyzetekben nem használhatóak, mert változik a megítélésük. A II. világháború alatt a béke és békesség olyan fogalmak voltak, amire mindenki vágyott, mégpedig úgy, hogy legyen végre fegyvernagyvadás. Pár évtizeddel ezelőtt már, ha békeszolgálatról beszéltek, akkor könnyen azonosították a szocialista rendszer békéjét Krisztus békéjével. Ma pedig a békesség sokkal inkább lelki, belső tartalom, nem pedig a külső harcmentességet jelenti. Istennel kapcsolatban ugyanarról a fogalomról beszélünk, mégis figyelniünk kell arra, hogy mások mit értenek alatta. Így lehet a hitvallásunk állhatatos, mégis élő.

Álljatok meg szilárdan – hallottuk Pál apostol felszólítását. Keressük meg életünknek a biztos sziklaalapot, Jézust. Építsük rá az életünket úgy, hogy a hitünk mindig rendíthetetlen, hitvallásunk mindig eleven legyen. Ahogyan a XVI. század híres énekírója, Sztárai Mihály énekelte: „Rólad, Uram, akik megemlékeznek, mint pálmafák úgy szintén ők zöldellnek; mint cédrusfák, ugyan meggyökereznek az igazak, kik igaz hitben élnek. Vallást tesznek minden emberek előtt, hogy az Isten igaz mindenek fölött; hamisságot soha nem cselekedett, mint köszikla, ő ad nagy erősséget”.

*Ámen!*

**Záró ének:** 255. dicséret 1-2. és 7-8. verse